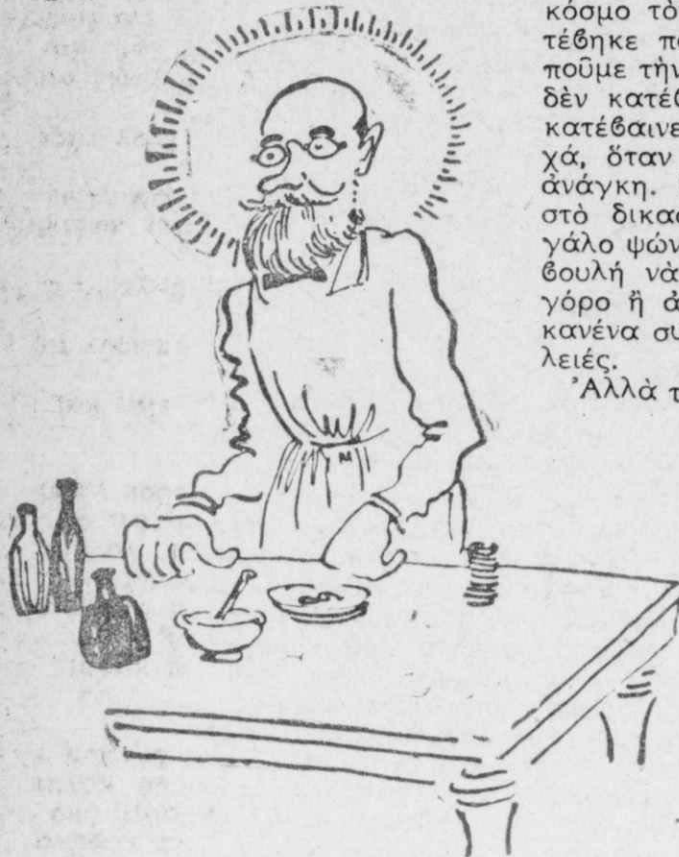

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

Ὁ κύρ Γιαννῆς ὁ Σκύβαλλος, γεννήθηκε, ἔζησε, μεγάλωσε, παντρεύτηκε, παιδοκόμησε καὶ γέρασε στὸ Λουτροχώρι. Στὸν

— Μωρὲ αὐτὸς δὲν εἶν' γιαντρός, αὐτὸς κάνει θαύματα !...

κόσμο τὸν μεγάλο δὲν κατέβηκε ποτέ. Ἡ, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, ὄχι πὼς δὲν κατέβηκε ποτέ, ἀλλὰ κατέβαινε μόνον καὶ μοναχά, ὅταν τὸν τραβοῦσεν ἡ ἀνάγκη. Καμμιά μαρτυρία στὸ δικαστήριο, κάνα μεγάλο ψώνιο, ἢ καμμιά συμβουλή νὰ πάρη ἀπὸ δικηγόρο ἢ ἀκόμη νὰ συντάξῃ κανένα συμβόλαιο γιὰ δουλειές.

Ἄλλὰ τί τὸν ἤθελε ὁ κύρ Γιαννῆς ὁ Σκύβαλλος τὸν κόσμο ; Γιατί νὰ ξεκινήσῃ καὶ νὰ πάη σ' αὐτὸν, ἀπὸ τὸ χωριό ;

Παθιασμένοι, ρευματικοί, σκατεμένοι καὶ στομαχικοί ἐρχόντουσαν ἐκεῖ, νὰ θροῦνε τὴν ὑγεία τους νὰ πιοῦν θαυματουργὸ νεράκι.

Ὄνομαστὸ σ' ὄλον τὸν κό-

σμο, τοῦ χωριοῦ του, τὸ νερό. Λουτροχώρι, ὄχι μονάχα μὲ τὸ ὄνομα, ἀλλὰ καὶ Λουτροχώρι μὲ τὴ χάρι. Παρίσι, γινόταν, τὸ σκασμένο, κάθε καλοκαίρι ! Κόσμος μεγάλος, κόσμος πλούσιος, κυρίες μὲ τουαλέττες ἀκριβές, γρη῏ες θαμμένες, σὰν τῆς Πασχαλιάς τ' αὐγά, κορίτσια ποὺ σούρνανε λυκόσκυλα, σὰν νάτανε τσοπαναρέοι !... Ὑπουργοί, ὑφυπουργοί, ἐπίσημοι καὶ στρατηγοί, καὶ ὑπενωμοτάρχαι, βουλευτάδες, ναύαρχοι καὶ δήμαρχοι καὶ χαρτοπαίχτες, τί ἤθελες καὶ δὲν ἔβλεπες ἐκεῖ.

Τί ἤθελε, λοιπόν, ὁ κύρ Γιαννῆς νὰ ξεοδευτῇ, νὰ πάη στὸν μεγάλο κόσμο, ὅταν ὁ μεγάλος ἐρχότανε σ' αὐτόν, καὶ τὸν πλούτιζε ὄλο τὸ καλοκαίρι ;

Καὶ τί δουλειές π' ἀνοίγανε ! Καὶ τί χρῆμα ποῦπεφτε, βροχή ! Καὶ τί παράδες μὲ οὐρά ποὺ ἔκαμε ὁ Γιαννῆς !...

— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός, καὶ τὸ νερὸ νὰ μὴ στερέψη.

Καὶ οὔτε τὸ νερὸ ἐστείρευε, οὔτε τοῦ κόσμου ἢ παράδες ἔπαυαν νὰ κυλᾶνε στὰ σεντούκια του.

Εἶπαμε :

— Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός !

Ἔτσι εὐτυχισμένος καὶ χορταίνοντας ἀπὸ ὄλα τὰ καλὰ, ἔφτασεν ὁ Γιαννῆς ὡς τὰ ἐξῆντα χρόνια. Ὅταν ἓνα θράδυ χειμωνιάτικο αἰσθάνθηκε μιὰ ἀδιαθεσία. Σὰν νὰ τὸν πονοῦσε τὸ στομάχι του, σὰν ἓνα θάρσος μέσα στὴν κοιλιὰ του, σὰν κάτι σκοτοῦρες στὸ κεφάλι του, σὰν κάτι τσιγκέλια νὰ τραβοῦν τὰ σωθικά του.

Τὰ παιδιά του, τὰ ἐγγόνια, οἱ συμπέθεροί του ἦρθαν νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν καὶ νὰ τοῦ κάνουν ὄλα τὰ ρεμέντια.

— Θὰ κρῶσες, προχθές, ποὺ ἔβρεχε, συμπέθερε, καὶ δὲν φυλάγεσαι λιγάκι.

Καὶ τοῦ θράσανε δύοσμο νὰ πιῇ, καὶ τοῦ θάλαν πίτουρα ζεστά, ἀπάνω στὸ στομάχι καὶ τοῦ θάλανε στὰ πόδια του συναπισμούς, καὶ πυρωμένες κεραμίδες στὴν κοιλιὰ του.

Μὰ τίποτα... τίποτα ! Ἀπ' τὸ κα-

κὸ ὁ κύρ Γιαννῆς πήγαινε στὸ χειρότερο.

— Πατέρα, τοῦ εἶπαν τὰ παιδιά του, δὲν πᾶς ὡς τὴν Ἀθῆνα, νὰ σὲ κυττάσουν οἱ γιαντροί ;

— Ἄφησε, ἔλεγε αὐτός, τὸ καλοκαίρι, ποὺ θὰ γεμίση τὸ χωριὸ ἀπὸ γιαντρούς.

— Θὰ σούρνεσαι, ἔξη μῆνες ἄρρωστος, ὥσπου νάρθῃ τὸ καλοκαίρι ; Αἶντε νὰ πᾶς νὰ κυτταχθῆς. Γιατί νὰ ὑποφέρης ;.. Μήπως μᾶς λείπουν οἱ παράδες ; Δόξα νὰ ἔχη ὁ Θεός !

Καὶ θέλοντας, μὴ θέλοντας, σὰν καὶ νὰ τὸν σπρώχνανε, ἐπῆγε στὴν Ἀθῆνα, ὁ μπάρμπα-Γιαννῆς ὁ Σκύβαλλος.

***

Ὁ κουμπάρος του, ἓνας παλῆος κουμπάρος Ἀθηναῖος, τοῦ σύστησε, τὸν πιὸ μεγάλο τῆς πρωτεύουσας γιαντρὸ καὶ καθηγητῆ τοῦ Πανεπιστημίου κ. Νεροσέλινο.

— Αὐτὸς δὲν εἶνε γιαντρός, τοῦ ἔλεγε, αὐτὸς εἶνε ἅγιος, αὐτὸς εἶνε θαυματουργός. Σὲ δυὸ - τρεῖς ἡμέρες, περδίκι θὰ σὲ κάνῃ καὶ θὰ γυρίσης μιὰ χαρὰ καὶ πάλι στὸ χωριὸ σου. Ἀπ' τὴν Εὐρώπη ἐρχονται σ' αὐτόν.

— Καὶ πόσα παίρνει ;

— Γιὰ σένα ; Λίγα κατοστάρικα γιὰ μιὰ ἐπίσκεψι μονάχα. Γιὰ ἄλλους παίρνει καὶ χιλιάδες. Μὰ δὲν ξέρεις, εἶνε καὶ καθηγητῆς ἀπάνω στὸ Πανεπιστήμιο. Καὶ πάλι λίγα παίρνει...

Τσοῦκου-τσοῦκου, μὲ τὸ μπαστουνάκι του, τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα, ὁ κύρ Γιαννῆς πήγε στὸν γιαντρὸ.

Γεμάτος τὸ σαλόνι, γεμάτος καὶ ὁ κῆπος, γεμάτη ἀπὸ πελάτες ἀκόμα κ' ἡ αὐλή.

Βρῆκε κι' ὁ Σκύβαλλος μιὰ θέσι καὶ ἐκάθησε καὶ μὲ τὴ χωρική ὑπομονή του, περίμενε ὦρες καὶ ὦρες τὴν ἀράδα του. Οἱ διπλανοί του ἄρρωστοι, τοῦ λέγανε τὰ θάσανά τους. Ὁ ἓνας τοῦ διηγείτο, πὼς ἔπασχε ἀπὸ τὸ σηκότι του, ἄλλος τὸ πὼς γουργουρίζει ἡ κοιλιὰ του καὶ ἄλλος πὼς τὸν πονοῦσαν τὰ νεφρά καὶ ὄλοι ἐπαινοῦσαν τὸν περίφημο γιαντρὸ, τὸν κ. Νεροσέλινο, ποὺ ἦταν καὶ καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου.

— Θαύματα κάνει ὁ κύριος γιαντρός, ὁ Νεροσέλινος !...

— Χμ ! ἔλεγε κι' ὁ κύρ Γιαννῆς, μοῦ τῶπε κι' ὁ κουμπάρος μου.

Ἐπαιρνε νὰ νυχτώσῃ, ὅταν ἦρθε καὶ ἡ ἀράδα τοῦ Γιαννιοῦ. Τὸν μπάσανε μέσα στὸ ἰδιαίτερο τῆς ἐξετάσεως δωμάτιο, ποὺ ἦσαν καθίσματα, τραπέζια, ντουλάπια, ὄλα λευκά καὶ καθαρὰ κι' ἀστράφτανε τὰ μηχανήματα καὶ λάμπανε τὰ γυαλικά.

Ὁ κύρ Γιαννῆς, σὰν νὰ θαμβώθηκε. Ὁ κύρ Γιαννῆς σὰν νὰ φοβήθηκε, ὁ κύρ Γιαννῆς, σὰν νὰ μπῆκε σ' ἓνα μέρος ἄλλου κόσμου, περίεργο καὶ φοβερὸ καὶ εἶχε ὁ φτώχος σαστίσει. Μιὰ διατακτικὴ καὶ δυνατὴ φωνή, τὸν ἔφερε ἀξαφνὸν στὸν ἑαυτὸ του :

— Ἐλα, κάμε γρήγορα !

— Σὺ εἶσαι ὁ κύριος γιαντρός ; ρωτᾷ ὁ Γιαννῆς.

— Ναί. Ἐλα μπρός, τί θέλεις ;

— Ὁ κουμπάρος μου... Τὸν ξέρεις τὸν κουμπάρο μου ;... Τὸν ξέρεις. Ἐχει καὶ χάνι, κάτω ἐκεῖ στὰ Πυθαράδικα. Σπουδαῖος ἄνθρωπος, σὲ ξέρει καὶ τὸν ξέρεις.

— Ἐλα, ἔλα, τελείωνε, γιατί ἔχω κι' ἄλλους, ὅπου περιμένουν. Τί ἔχεις ;

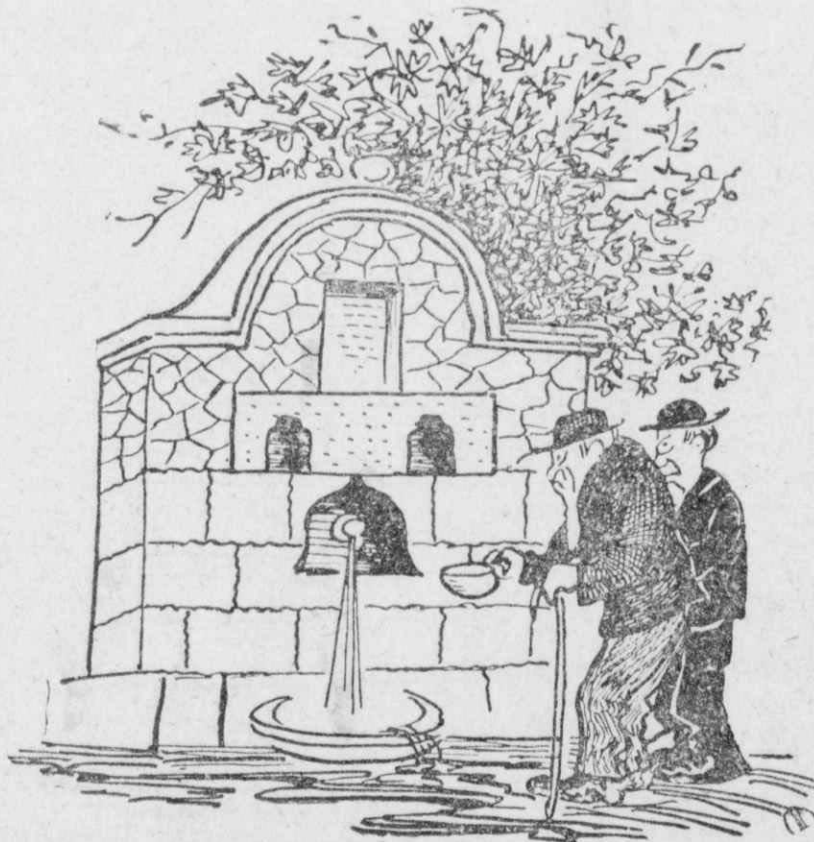
— Γιαντρὲ μου, ὑποφέρω...

— Γδύσου.

— Εἶμαι ἄσχημα, γιαντρὲ ;

— Ἀκόμα, γιαντρὲ μου νὰ γδυθῶ ;

Ὅλοι πηγαίνανε ἐκεῖ νὰ πιοῦν θαυματουργὸ νεράκι.

